ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Blue style k.s.,** se sídlem Jindřišská 873/27, Praha 1, zastoupeného Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem, se sídlem Na Hřebenech II 1718/8, Praha 4, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát,** se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2017, č. j. ČOI 124546/17/O100/1000/17/Hl/Št, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2018, č. j. 10 A 43/2018 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2018, č. j. 10 A 43/2018 - 40, (dále jen „napadené usnesení“), jímž městský soud zastavil řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2017, č. j. ČOI 124546/17/O100/1000/17/Hl/Št.

[2] V **napadeném usnesení** ze dne 11. 4. 2018, č. j. 10 A 43/2018 - 40, městský soud uvedl, že podáním správní žaloby vznikla poplatková povinnost, kterou však ani přes výzvu soudu obsaženou v usnesení ze dne 22. 2. 2018, č. j. 10 A 43/2018 – 27, žalobce nesplnil,

neboť nejpozději ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení soudní poplatek za předmětnou žalobu nezaplatil. Pokud došlo k zaplacení tohoto soudního poplatku až po uplynutí lhůty stanovené soudem v usnesení ze dne 22. 2. 2018, nemohl k tomu soud přihlížet, tudíž musel takto zaplacený soudní poplatek žalobci vrátit.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému usnesení **kasační stížnost,** v níž uvedl, že se dovolává kasačních důvodů dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Souhlasil s tím, že poslední den lhůty pro zaplacení soudního poplatku připadl na den 21. 3. 2018; tento den však soudní poplatek zaplatil, neboť předal příslušnou finanční částku držiteli bankovní licence a zadal platební příkaz k provedení platby. Tento den je podle jeho názoru nutné považovat za den úhrady předmětného soudního poplatku. Lhůtu k zaplacení soudního poplatku vyhodnotil jako procesněprávní se všemi důsledky; případné prodlení s připsáním platby na účet soudu tudíž nemohou být kladeny k jeho tíži. Samotný zákon o soudních poplatcích výslovně neřeší, kdy dojde k zaplacení soudního poplatku. Za přepjatý formalismus označil i to, že soud řízení zastavil přes to, že soudní poplatek byl v době jeho rozhodování řádně zaplacen. Přístup soudu vede k závěru, že soudní poplatek se může poslední den lhůty hradit přímo u České národní banky, která vede účet soudu, což zvýhodňuje (diskriminuje) jiné způsoby platby. Soud rovněž nevysvětlil, na základě čeho dospěl k závěru o opožděnosti platby. Novelizace zákona o soudních poplatcích měla postihnout ty, kteří soudní poplatek nezaplatili; to však není případ stěžovatele.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňují podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

[7] Stěžovatel ve své kasační stížnosti nesprávně podřadil důvod podání kasační stížnosti pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s. Pokud totiž stěžovatel kasační stížností napadá usnesení o zastavení řízení, z povahy věci pro něj přichází v úvahu kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 7/2004 - 47 ze dne 18. 3. 2004). Naplnění tohoto důvodu přitom může založit i to, že rozhodnutí městského soudu je nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015 - 128 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98.

[8] Nejvyšší správní soud ale je v takovém případě v řízení o kasační stížnosti oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí městského soudu a důvody, o které se toto rozhodnutí opírá, jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí městského soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nezjistil, že by napadené usnesení trpělo vadami, které podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75; rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73; rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74; rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130.

[10] Naplnění tohoto kasačního důvodu stěžovatel dovozuje z toho, že městský soud neodůvodnil svůj závěr o údajně opožděné platbě. K tomu je však nutné uvést, že tento závěr městského soudu nepochybně vyplývá z celkového obsahu a kontextu napadeného usnesení, v jehož rámci bylo citováno novelizované znění zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích"), podle kterého *„po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení soudního poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží."* Pokud tedy městský soud dospěl k závěru, že poslední den pro zaplacení soudního poplatku připadl na den 21. 3. 2018, tak s ohledem na znění citovaného usnesení je zřejmé, že jakákoliv pozdější platba, je platbou po marném uplynutí lhůty. Námitka stěžovatele není důvodná.

[11] Stěžovatel postavil argumentaci v kasační stížnosti především na otázce, kdy dojde při zaslání soudního poplatku prostřednictvím držitele bankovní licence k provedení platby, resp. k vlastnímu zaplacení soudního poplatku. Touto otázkou (i ve vztahu k zákonu o soudních poplatcích ve znění novely č. 296/2017 Sb.) se přitom Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 28. 3. 2018, č. j. 8 Afs 37/2018 – 51, v němž dospěl k závěru, že judikatura Nejvyššího správního soudu je ustálena v závěru, podle kterého: *Z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti je rozhodný ten den, kdy je částka soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu."* - právní věta k rozsudku NSS ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 - 49.

[12] Dále pak v odůvodnění předmětného rozsudku Nejvyšší správní soud zejména uvedl: *Zákon o soudních poplatcích byl s účinností od 30. 9. 2017 novelizován zákonem č. 296/2017 Sb. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve znění účinném po této novelizaci [n]ebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.*
Zákon o soudních poplatcích ani ve svém novelizovaném znění nestanoví, kdy je poplatková povinnost splněna, rozhodne-li se účastník řízení (resp. jeho zástupce) uhradit soudní poplatek

bezhotovostním převodem prostřednictvím peněžního ústavu či, jako v souzeném případě, poštovní poukázkou. Neexistuje však žádný rozumný důvod jakkoliv měnit v návaznosti na výzvu soudu vydanou po novelizaci zákona o soudních poplatcích zákonem č. 296/2017 Sb. judikatorně ustálený závěr zde připomenutý shora v odstavci [13]. To znamená, že i soudní poplatek hrazený na výzvu soudu vydanou po 30. 9. 2017 je zaplacen v den, kdy je částka soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu (při platbě bezhotovostním převodem či poštovní poukázkou) nebo kdy se kolky, jimiž je soudní poplatek zaplacen, dostanou do dispozice příslušného soudu (k tomu srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. IV. ÚS 1582/08 a tomuto usnesení předcházející rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, čj. 2 Afs 7/2008 - 144). Okamžik splnění poplatkové povinnosti v důsledku novelizace zákona o soudních poplatcích změn nedostál.

[13] Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného doplňuje, že soudní poplatek za správní žalobu je splatný již podáním správní žaloby – viz ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích. Na této povinnosti žalobce se ničeho novelou provedenou zákonem č. 296/2017 Sb., nezměnilo. Pouze se zpřísnil režim posuzování následků nezaplacení soudního poplatku, resp. možnost dodatečného zaplacení soudního poplatku, neboť bylo výslovně stanoveno, že lhůta stanovená ve výzvě soudu k zaplacení soudního poplatku je lhůtou prekluzivní, tudíž zaplacení soudního poplatku po jejím uplynutí (byť o jediný den) nemůže mít vliv na to, zda byl soudní poplatek zaplacen účastníkem řízení včas. Z novelizované dikce zákona o soudních poplatcích tedy jednoznačně vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo vyloučit situace, kdy účastníci řízení otálejí s placením soudního poplatku, čímž řízení často nemístně protahovali o dobu, kdy bylo ze strany soudů posuzováno, zda, kdy a jestli řádně došlo k zaplacení soudního poplatku. Tento závěr nejenže výslovně vyplývá ze znění ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, ale byl o něm stěžovatel poučen i ve výzvě soudu k zaplacení soudního poplatku ze dne 22. 2. 2018, č. j. 10 A 43/2018 – 27. Stěžovatel nadto byl v řízení před městským soudem zastoupen advokátem, právním profesionálem, který si měl být této skutečnosti vědom.

[14] Za této situaci Nejvyšší správní soud nepovažuje závěry městského soudu za překvapivé, natož nezákonné.

[15] Pokud stěžovatel přes výslovné poučení soudu o právních následcích pozdní platby s vlastním splněním poplatkové povinnosti otálel, lze to klást pouze k jeho tíži. Jestliže v neposlední řadě stěžovatel poukazuje na to, že je omezován (resp. diskriminován) ve způsobu platby soudního poplatku, neboť jiný způsob platby by byl včasný (podle názoru stěžovatele by mělo jít o platbu přímo na přepážce České národní banky), pak je nutné poukázat na to, že to vyplývá z povahy věci, neboť existuje několik způsobů, jakým soudní poplatek zaplatit (např. přímo na soudu, doručením vylepených kolkových známek, platbou prostřednictvím držitele bankovní licence), přičemž každý z nich se vyznačuje jinými pozitivy a negativy, zejm. co se rychlosti a komfortu pro poplatníka týče. Není přitom v moci Nejvyššího správního soudu učinit všechny možné způsoby platby soudního poplatku „stejně rychlé“ a komfortní. Naopak je věcí účastníka řízení, zde stěžovatele, aby zvážil okolnosti daného případu a podle toho zvolil co možná nejlepší způsob placení soudního poplatku. Stěžovatel zastoupený právním profesionálem měl tyto okolnosti posoudit; pokud tak učinil nesprávně, případně s placením soudního poplatku

záměrně otálel, nelze mu přisvědčit a kasační stížnost shledat důvodnou. A to zvláště za situace, kdy žalobu podal dne 20. 2. 2018 (přičemž již tento den mu vznikla poplatková povinnost), tudíž fakticky měl stěžovatel lhůtu k zaplacení soudního poplatku v délce přes jeden měsíc.

[16] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaná, který měla ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložila, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu